

OBČASNÍK

KŘESŤANSKÉHO
SPOLEČENSTVÍ
OSTRAVA

ZÁŘÍ 2006

Milí bratři a sestry,

toto číslo Občasníku vychází v době končícího léta, kdy postupně zrychlujeme životní tempo, které se přece jen v době prázdnin zpomalilo. Chci Vás povzbudit, abyste tíži každodenního života nenesli sami. Bůh chce jít s námi a tu tíži nám nadlehčit. Teď si třeba říkáš: To už jsem slyšel mnohokrát, ale mě to moc nefunguje. Snad někomu jinému ano...

Tebe zvlášť chci povzbudit, poslechni si příhodu, kterou jsem prožil v posledních dnech. Byli jsme několik dní na pronajaté chatě a les byl plný pravých hřibů, rostly opravdu hojně. Tak jsem chodil a nosil domů plné košíky. Byla to radost, ale nohy bolely. Třetí den už se mi do lesa nechtělo. Přesto odpoledne mi najednou přišlo, že bych se mohl podívat jen tak do lesa přes silnici, jestli jsou ještě borůvky a tak trochu se projít. Pro jistotu jsem si vzal plátěnou tašku, kdybych přece jen našel hřiby – vzpomněl jsem si na vyprávění starousedlíků, že tam v údolí potůčku kdysi hodně rostly. Já jsem tam sice několik let nic nenašel a je to tam krkolomné, ale když jsem zjistil, jak to je s borůvkami, zašel jsem do toho údolíčka. Nedivil jsem se, žasnul jsem. Tam, kde roky nic nebylo, byla úroda a zvlášť na hodně strmých a nepřístupných místech. Tak jsem lezl jako kamzíček, ale obrat přišel ve chvíli, kdy se několik velkých hřibů do tašky nevešlo a uložil jsem je do šátku, který vždycky nosím sebou. Obě ruce teď byly plné, nemohl jsem se už všude dostat – měl jsem strach, že spadnu a tu úrodu rozmačkám. Ale chtěl jsem přece jenom zajít ještě na jedno osvědčené místo, už dál od potoka, ale přístup je tam nesnadný. Tak mě napadlo odložit plnou tašku a šátek pod strom a pustit se do houštiny. Tam mě čekaly ještě krásnější hřiby, než jsem dosud měl. Tak jsem tam užasle seděl, děkoval Bohu a vtom mě to došlo. Jasně jsem slyšel, jak mi Bůh říká: „Kdybys neodložil svoje tašky, tak se sem nedostaneš a přijdeš o to nejlepší. Dobře, že ses nespokojil s tím, co jsem Ti dal už předtím“.

Večer jsme o tom se Světluškou dlouho přemýšleli, děkovali Bohu, modlili se, ať hledáme Boží vůli každý den znovu. Prožili jsme, že všechno, co od Boha dostaneme, máme zužitkovat pro svůj život s Pánem nebo pro jiné lidi. Jinak se z daru stane břemeno. Opatrujeme ho, obáváme se ztráty, máme pocit, že nic nového už nepotřebujeme.

Vzpomeň si na slovo evangelia: „*Nedělejte si starost, co bude zítra*“. To není výzva k nezodpovědnému životu, to je výzva k odložení břemene. Udělej to, polož stará břemena a dotazuj se Boha na jeho vůli každý den znovu. Když Boží vůli rozpoznáš, důvěřuj jí a naplň ji. Bůh se ujme Tvých břemen a Ty se nebudeš bát pustit se do nových, dosud neznámých oblastí života s Ním. Potřebuje to každý z nás.

S láskou Toník

To už jsem někde slyšel Lubomír Ondráček

„Vytrvale zůstávali v učení apoštolů a ve společenství, v lámání chleba a na modlitbách. Každé duše se zmocňoval strach; skrze apoštoly se dalo mnoho divů a znamení ... Denně zůstávali jednomyslně v chrámě, po domech lámali chléb a přijímali pokrm s veselím a prostotou srdce. Chválili Boha a byli oblíbení u všeho lidu. A Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli zachraňováni.“

Sk 2,42-47

Většina z členů našich sborů uvěřila před delším časem. Nově obrácených je mezi námi méně, než bychom byli rádi. Z toho vyplývá skutečnost, že většina z nás toho již hodně ví. Víme, co bychom měli dělat a co bychom dělat neměli a často jsme schopni fundovaného vyjádření k lecjakému problému. Známe základní věci a někdy máme pocit, že je zbytečné tyto věci připomínat. Může se nám ale lehce stát, že jsou z nás křesťané „rozumu“ místo křesťanů „srdce“. Věci známe, ale staly se nám spíše informací, než součástí našeho života. Juda ve své epištole píše „Pokládal jsem za nutné vám napsat povzbuzení, abyste vytrvale zápasili o

víru.“ Nepíše to jen novým křesťanům a tak jsem se i já rozhodl připomenout věci známé.

Myslím, že bychom si přáli to, co čteme ve Skutcích o první církvi. Divy, zázraky, radost a přirozenost věřících, oblíba u lidí kolem a každodenní příchod obrácených. Zdrojem dění byl bezesporu Bůh. Předpokladem toho, že takto jednal, byl ale postoj tamějších věřících. Text ze Skutků 2,42 se často dává číst nově uvěřivším. Jak se ale naplňuje v životech nás, kteří již věříme delší dobu?

Vytrvale zůstávali v učení apoštolů. První církev měla Starý zákon, který byl ve svitcích a byl pouze v synagoze a chrámu. První novozákonní knihy

vznikaly až několik let po vzniku Jeruzalémského sboru. Zvěst Božího slova se tedy předávala hlavně kázáním a diskuzí o tom, co bylo řečeno. My máme velkou výhodu, protože mít doma vytištěnou Bibli není žádný luxus. Jaký k ní ale máme postoj? Zabýváme se Božím slovem vytrvale a pravidelně? Je pro nás stále samozřejmostí číst Bibli denně?

A co aplikace? O první církvi není psáno, že znala fakta o učení apoštolů, ale že v tomto učení zůstávala. To znamená, že učení Bible ovlivňovalo každodenní život věřících. Boží slovo nemá předně informativní hodnotu, ale je Boží mocí, která má měnit náš život. Zda mě Boží slovo prakticky ovlivňuje se pozná na tom, zda ho používám při rozhodování o každodenních záležitostech svého života. Nikdy se nedostaneme do situace, kdy budeme Boží slovo znát. Možná někdy můžeme znát všechny informace v něm obsažené, ale nikdy ho nebudeme plně znát ve smyslu jeho proměňující moci. Boží slovo je zdrojem života.

Na závěr této krátké úvahy o Božím slově bych jen připomněl slogan, který občas používá Petr Hrdina, starší regionu Východ: „*Ten, kdo u své Bible chmí, nevyroste, ale kmí.*“

Dalším důležitým prvkem života první církve bylo společenství. Společenství má mnoho forem. Chtěl bych zmínit jen jednu z nich. Po domech lámali chléb. Církve měla větší společná shromáždění a ta jsou velmi důležitá. Nemohou ale nahra-

dit úzké osobní obecenství. V domech se nemohlo sejít velké množství lidí najednou. To, o čem čteme ve Sk 2, je v podstatě zárodek dnešních domácích skupinek. Každý z nás potřebuje někoho, s kým se osobně sdílí, modlí a hovoří i o Božím slově. Potřebujeme se vzájemně ovlivňovat obdarováními, která nám Bůh dal, a také Kristovým charakterem, který v nás roste. Žádný z nás neobstojí sám. Můj charakter se nejvíc mění v kontaktech s dalšími lidmi. Skrývání vlastního života vede k izolaci a k deformaci. Bůh nás stvořil k obecenství a pokud v něm nežijeme, přicházíme o něco vzácného.

Je zjevné, že tyto čtyři prvky v životě první církve přinášely moc, měnily charaktery, přinášely přízeň u nevěřících a umožňovaly, aby byli zachraňováni další lidé. Jsou to známé věci, ale nejsou překonány. Pokud se někdo domnívá, že již nepotřebuje pravidelné obecenství s Bohem skrze Boží slovo a modlitbu a obecenství se svými sourozenci, žije v hlubokém omylu, ohrožuje svůj život a nedává Bohu prostor, aby jeho život proměnil a použil. Je dobré si někdy připomenout nadšení, které jsme měli, když jsme jako čerstvé Boží děti začínaly číst Bibli a modlit se. Zralost se neprojevuje tím, že toto nadšení zmizí, ale že se prohloubí. A potom uvidíme, že Bůh jedná v našich osobních životech i v životě celé církve. Nikoliv pro naše zásluhy, ale díky milosti našeho Pána a díky působení Jeho moci.

Stojíme na prahu nových věcí?

David Floryk

„Druzí pracovali a vy v tom pokračujete: zapojili jste se do toho, co započali jiní“ (Jan 4, 38)

Jsme Bohu vděční za všechno, co už tady bylo „před námi“, za všechno, na co můžeme navázat a v čem můžeme pokračovat.

Díky Bohu za všechny, kteří se namáhali a tvrdě pracovali už před námi, že nám zanechali dílo, do něhož jsme mohli vstoupit a sklízet jeho plody. Platí to o každé lidské činnosti, platí to i životě církve a tedy i o našem sboru: vše, co teď užíváme, z čeho se těšíme, do čeho jsme vstoupili, to vše tady je proto, že někdo jiný, kdo tady byl před námi, se s tím lopotil, přivedl to na svět, s námahou to rozjel. Bez námahy těch, kdo pracovali před námi, bychom tady dnes nebyli: a můžeme tak s vděčností myslet na celou řadu generací: počínaje samotnými apoštoly, přes učitele, mučedníky, světce a reformátory církve, přes naše otce ve víře a lidi, kteří přivedli na svět Křesťanská společenství až po ty, kteří byli u kolébky ostravského „Káeska“ a podíleli se na tom, že sbor je dnes takový, jaký je.

Víte, že uplynulý rok či dva jsou obdobím, kdy sbor znovu hledá svou tvář: pokoušíme se obnovit mnohé z toho, co dřív bylo živé, navázat na to, co se dělalo dřív. Ale nedaří se to! V některých oblastech jako bychom naráželi na to, že se nedá „furt“ navazovat na to, co bylo dřív, co se dřív osvědčovalo. Co nám tím nebesa chtějí říci? Na co nás to má upozornit?

Myslím, že uvedený text nabízí ještě jeden rozměr: **Aby zase další se mohli zapojit do díla, které tady zůstane po nás, musíme i my sami odvést svůj díl práce, kopat a položit základy, na kterých pak bude stavět někdo úplně jiný.**

Mám za to, že to je obraz, před kterým teď jako sbor stojíme. Sbor je zkrátka jiný, než býval dřív, změnily se „poměry“, povyroستla nová generace, změnili jsme se i my sami: v něčem jsme dožrali, v něčem zestárli. To, co dřív bývalo „na míru“, dnes už není: struktura skupinek a jejich smysl, podoba

nedělní školy pro děti a její vedení, služba dorostu a mládeži, dětský klub Alfa.

Znamená to, že ty věci už nemáme dělat? Ne, myslím, že klíč je jinde: končí zkrátka čas, kdy bylo možné, správné a užitečné pokračovat v tom, co udělali jiní a jak to dělali.

Znamená to, že vše se musí dělat úplně jinak? Ani to si nemyslím. Nejde o to dělat to za každou cenu „jinak“, ale jde o to dělat to za sebe, z celého srdce, nějak nově. Možná, že budem muset odložit nějaký ten Toníkův „košík hub“, abychom se mohli dostat k něčemu lepšímu. Myslím, že klíčové je v tom právě to „srdce“. Ze srdce, celým srdcem. „Z

celého srdce, z celé své duše, z celé mysli a z celé své síly“ (Mar 12,30). Nic menšího než “celé srdce” před Pánem neobstojí.

Nyní je zkrátka řada na nás, abychom „přiložili srdce k cestám svým“ a odvedli svůj díl. Společně se pustili do toho, z čeho se budeme moci těšit jako z čerstvého Božího díla, do něhož pak vstoupí další: ti, které k tomu pozveme, nově příchozí, které vyhlídíme, taky naše mládež, časem naše děti. Budou se těšit z ovoce, které sklídí z toho, co zasejeme my – aby pak, až přijde jejich čas, sami pomohli položit základ toho, na čem bude stát to příští.

Společné hodnoty Křesťanských společenství

Pastorálka čili setkání kolegia pastorů Křesťanských společenství, kterého jsem se letos zúčastnil se Světlanou, se uskutečnila ve dnech 17.-23.7. v Holanech u České Lípy. Hlavním cílem bylo posunout se dál, zejména sjednotit se na hodnotách, které jsou zásadní pro další směřování KS jako celku, prodiskutovat různé názory na život církve ve vztahu Rada, Kolegium a sbory. Tomu byl podřízen program, takže každý den dopoledne a večer jsme společně pracovali na návrzích a přinášeli názory, takže leckdy bylo jednání hodně náročné. Protože však nás všechny spojovala touha jít dál, udělali jsme kus práce. V zásadě se debata pohybovala mezi důrazem na naprostou nezávislost sborů nebo na vzájemnou vykazatelnost a nadsborovou službu. Shodli jsme se na hodnotách, které považujeme

za klíčové pro budoucnost KS jako církve, podrobně jsme hovořili, jak dát prostor sborům s různými důrazy a nároky na společné orgány a došli jsme k tomu, že to je v rámci struktur KS a jejich řádů možné řešit. Protože to všichni chceme, Rada dostala za úkol dále na tom pracovat a předložit návrhy další pastorálce. Za cenné považuji, že jsme hledali to, co nás spojuje, ne to, co by nás rozdělovalo. Bylo znát, že se zde setkali Boží děti a Boží služebníci.

Prožili jsme taky krásné obecenství, vzájemně si posloužili podporou, povzbuzením, obohacením. Hodně k tomu přispěla i služba Peta Gamea, který nás neúnavně burcoval, vyučoval a dodal nám hodně radosti. Těším se, že taková bude i jeho služba v říjnu u nás v Ostravě.

Váš Toník Kratochvíl

Letní konference pastorů definovala deset hodnot, které spojují naše sbory

Církev postavená na Bibli

Bible je pro nás Božím Slovem a tudíž měřítkem života a všech věcí.

Důvěrný vztah s Bohem Otcem

Obětí Ježíše Krista jsme smíření s Bohem, proto vztah s Ním má být pevným základem života.

Důsledné následování Ježíše Krista

Neodmyslitelnou součástí osobního života je důsledné následování našeho Zachránce a Pána.

Život z moci Božího Ducha

Závislost na Duchu svatém, který svědčí o Kristu, uvádí do pravdy, zmocňuje svými dary.

Růst a proměněné životy

Toužíme, aby sbor rostl početně, ale hlavně ve zralosti a proměně charakterů do Kristovy podoby.

Chození ve světle

V lásce a v pravdě chceme žít upřímně před Bohem i lidmi, ve vztazích, kde je prostor i pro biblickou kázeň.

Rozvíjení vzájemných vztahů

Základem sborů jsou zdravé a radostné rodiny, založené na biblických hodnotách.

Sdílení evangelia

Srdcem našeho poslání je zvěstovat dobrou zprávu o záchraně a s tím spojená služba lidem.

Jednota a spolupráce

Záleží nám na jednotě a spolupráci, protože rozšiřovat Boží království dokážeme nejlépe společně.

Otevřená teologie

Máme svá obdarování, ale i omezení. Naše poznání je částečné a bez obdarování jiných částí Církve jsme neúplní.

Jak vstoupit do nadpřirozena

Pavel Neústupný

Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz neviditelných skutečností (Žid 11,1). Víra je něčím úžasně zvláštním, co svět nemá. Lidé ve světě řeknou: „Věřím, že zítra bude dobré počasí.“ Mluví o víře, ale to nemá s biblickou vírou nic společného. Pouze doufají, že zítra bude pěkně. Jak to mohou s jistotou vědět? Řekl jim to Pán? Vždyť Pána ani neznají. My víme, že můžeme věřit jenom tomu, co řekl Bůh. Takže běžné používání slova „víra“ neodpovídá tomu, co říká o víře Bible.

Víra je podstata věcí, v něž doufáme. V první části definice víry máme slovo „*doufat, doufání, naděje*“. To ještě není víra, ale důležitá příprava víry. Vždy musíš mít nejdříve nějakou touhu a doufání. Naděje vychází z duše. Tedy duše musí být nějakým způsobem přítomná než vznikne víra. Toužíš po vyřešení nějakého problému, máš nějaká přání a touhy. Všechno se v tobě nasměruje k řešení a to je to doufání a naděje. Jenomže víra pokračuje dále, totiž **víra je důkaz neviditelných skutečností**. Co to je neviditelná skutečnost?

Mark 11,24: **Proto vám pravím: Věřte, že jste všechno, za cokoliv se modlíte a oč žádáte, přijali, a budete to mít.** Věřte, že jste přijali a budete to mít. Věřte, že přijímáte v ten okamžik, tudíž už máte v ten okamžik a budete to mít. Vidíme zde důležitou zvláštnost víry. Máme věřit, že jsme přijali. Ve viditelné oblasti je to zcela jasné. Když ti daruji tuto knihu a ty ji přijmeš, tak už ji máš. Určitě trochu poděkuješ. Máš důkaz viditelné skutečnosti v ruce. Je to úplná realita a viditelná skutečnost. To však není víra. Přijal jsi tu knihu ode mne ve víře? Ne, přijal jsi ji normálně, viditelně. Víra je trochu něco jiného. Pamatujme si tato dvě místa: Mk 11,24 a Žid 11,1.

Rozdíl mezi přirozeným a nadpřirozeným

Podívejme se nyní, jak reaguje přirozený člověk. Přirozený člověk je člověk, který není znovuzrozený vírou v Pána Ježíše. Když něco nemá a chtěl by to mít, tak doufá, přeje si to, touží po tom. Zase je to záležitost pouze duše. Duch je přece u něj mrtvý. Víme, že při novém narození nám Bůh vezme našeho mrtvého ducha a dá nám nového. Tudíž přirozený člověk může pouze doufat, něco si přát, po něčem toužit. Doufám, že nemáte problém označit se za nadpřirozené bytosti. Je to jenom opak toho přirozeného.

Například nějaký kluk chce mít kolo. Každý kluk v určitém věku touží po kolu. Když je věřící, může si ho vyvěřit. Já však, když jsem toužil po kole, věřícím ještě nebyl. Jak tedy na to? Veliká touha.

Celá duše se k tomu upne. V noci se mu zdá, jak jede na kole. Jestli je dobřej, tak začne trochu spóřit. Bude také hodně navštěvovat babičky a dědečky, což třeba dříve nedělal. Dokonce možná dostane desetník, že vynesl odpadky. Tedy úplně se nasměruje na to, co chce. Má naději, že se to povede.

Naděje u nevěřícího člověka je odlišná od naší naděje. Touha narkomana po další dávce narkotik je jistě doufáním jiného druhu, než naše. My doufáme jenom v to, co najdeme v Bibli a co je podle Božích principů. Nebudeme tedy doufat v nějaký zlatý zámek někde na pobřeží Francie, nebo v podobné nesmysly. K tomu se vůbec nenasměrováváme, zatímco padlí lidé často ano. Je to v podstatě záležitost duše a nasměrování se k nějakému přání, po kterém toužím.

Podívejme se na člověka, který touží třeba po autě. Když má to, po čem toužil, může to vidět nebo slyšet, když to troubí. Může se toho dotknout. „*Mám to, a se slevou!*“ Všechno se pohybuje ve viditelném a to je důkaz viditelné skutečnosti skrze smysly. Na začátku je touha, přání, doufání a potom to viditelně drží ve svých rukou.

My jako věřící se pohybuje v nadpřirozeném. Novým narozením jsme se stali novým stvořením. Naše občanská příslušnost je v nebesích. Máme vlastně dva pasy. Jeden pas český a pak neviditelný pas nebeský. Možná tam máš napsáno, který byt ti patří. Pán Ježíš totiž odešel do nebe, aby nám připravil příbytky. To je realita, ve které se jako věřící pohybuje.

Víra je důkaz neviditelných skutečností

V Markovi 11,24 jsme četli: **Věřte, že jste přijali a budete to mít.** Výraz „že jste přijali“ je už za pouhou nadějí, a výraz „budete to mít“ ukazuje, že to ještě viditelně nemáme. V čase mezi tím „jste přijali“ a „budete to mít“ se nachází víra. Věříme tedy, že přijímáme v přítomnosti a budeme to mít v budoucnosti. Jestliže jsme již něco přijali, v ten okamžik přijetí je to již přijato. Co jsme tedy již přijali a co ještě nemáme, ale budeme to mít?

Jedna krásná a krátká definice: **Víra má teď.** Přirozený člověk má, až když to vidí. Ale ty máš v ten okamžik, když jsi přijal ve víře. Když věříš, už máš! Ale viditelně to budeš mít v budoucnosti. Víra má teď. Již jsme něco přijali. Přijímáme, co ještě ale nemáme. To není slovíčkaření. Když toto pochopíme, posuneme se ve víře. Již jsme něco přijali, co ještě viditelně nemáme, ale budeme to mít.

Důkaz neviditelných skutečností. Jaký důkaz měl přirozený člověk, když se pohyboval jenom ve viditelném? Měl důkaz až ve viditelné skutečnosti. Ale my máme důkaz neviditelné skutečnosti.

Nikdo z nás nemohl věřit, než jsme uvěřili. Před tím to nebyla víra, ale doufání ve smyslu, že bude zítra dobré počasí. Zde však máme něco dříve, než to máme. Řekni to nevěřícímu a on se ti vysměje. Nedivme se, vždyť to není normální. „Říkáš, že něco máš, ale vždyť to nemáš! Tak co máš?“ To je Boží tajemství.

To první „máme“ obsahuje prožitek vnitřní zkušenosti a jistoty, velké radosti a hlubokého pokoje, že jsme z neviditelného světa přijali do svého vlastnictví Boží nabídku a zaslíbení. Například v Písmu stojí: **Jeho zraněním jste byli uzdraveni.** (1Pt 2,24) Vidíte, jak víra má co dočinění s Písmem. Nebo je psáno: **Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.** (Fp 4,19) Máš nějakou potřebu? Na to už je v Bibli zaslíbení, za kterým Bůh stojí. To není zaslíbení, které zrovna pro tebe neplatí, neboť momentálně Bůh nemá zásoby. Božích zaslíbení je velmi mnoho. Můžete si je z Bible vypisovat a pracovat s nimi.

Když věříme, máme tedy prožitek vnitřní jistoty, zkušenosti, radosti a pokoje, že jsme to (to oč jsme prosili) přijali z neviditelného Božího vlastnictví do našeho vlastního vlastnictví. Již to máme v neviditelném. Toto je víra.

To druhé „máme“ vyjadřuje, že ve viditelném ještě nic nemáme. Nediv se, když uplyne nějaké meziobdobí mezi přijetím ve víře a radostí přijetí ve viditelném. Víra je důkaz (skutečnost, realita, některé překlady mluví o substanci) neviditelných skutečností. Víra je substanciální záležitostí v neviditelné oblasti. To znamená, že to ještě není ve viditelném. Uzdravení, materiální požehnání a jiné průlomky ještě nejsou ve viditelném, ale tys to mohl již ve víře přijmout.

Víru předchází naděje a slyšení Božího slova

Víra začíná uchopením nabídky. Víra, kdy uchopíš zaslíbení, má však předfázi a tou je *doufání*. Většinou jsme v Pána Ježíše neuvěřili okamžitě. Někdo nám o něm něco říkal. Osobně jsem si vzal asi čtyři týdny času, abych to prozkoušel. Hlavně jsem se díval na ty lidi, co mi o Ježíši něco říkali, jestli za tím něco stojí. Ale už se ve mně moje duše nasměrovala, už jsem toužil. Byl jsem úplně vyřízený a toužil jsem po něčem, jenomže přesně nevěděl po čem. Po záchraně, po vyřešení mé problematiky. Ve své situaci jsem uslyšel nabídku evangelia z úst věřících lidí z jedné malé

skupiny, ze které se později stal velký sbor. Dostal jsem naději. Mimochodem, bez naděje nemůžeme žít. Bez naděje nemohou žít ani nevěřící. Bez naděje lidé zemřou. My však máme naději, máme víru a máme Boha.

Další předfází víry je *slyšení Božího slova*. Víra musí být založena na slovech, které jsi našel v Písmu. Nemůžeš věřit v to, co jsi nenašel v Božím slově.

Podívejme se na příklad, když jsme uvěřili v Pána Ježíše Krista. Římanům 10,17: **Víra je tedy ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží.** Ty jsi musel to poselství nějak slyšet. Proto musíme předávat poselství o Ježíši dál. Lidé to musí slyšet. Někdy si myslíme, že když hned Ježíše nepřijmou, tak to byla ztráta času, ale to není pravda. Často slyšíme svědectví od lidí, kteří říkají: „Byli jsme kdysi oslovení někým na ulici.“ Pak na to zapoměli a po mnoha letech se to spojilo s nějakou novou zkušeností a oni přijali Pána. To je tak časté. Lidé si pamatují více, než si myslíme. Pamatují si klíčové věci. Uvěřili jsme tedy v Pána Ježíše, protože jsme slyšeli tu zvěst.

Skrze víru vstupujeme do nadpřirozena

Skrze víru vstupujeme do nadpřirozena, kdy se pohybujeme v mezifázi mezi přijetím v neviditelném a přijetím ve viditelném. Víra je až po okamžik obdržení ve viditelném. Když už něco máš ve viditelném, tak nemusíš věřit. Víra je důkaz neviditelných skutečností. Jde o skutečnosti, o reálné věci, ale zásadně neviditelné. Pamatuj si, že když se mluví o víře, je to vždy v neviditelném. Když je to ve viditelném, tak už to není víra. Jak dlouho trvá celá mezifáze? Minutu? Hodinu? Den? Měsíc? Rok? To určuje Bůh a také my podle toho, jak v té mezifázi jednáme a jak bojujeme dobrý boj víry.

Ježíš je nyní pro tebe naprostou realitou, je to tak? Kdo z vás už viděl Ježíše? Nemyslím v kostele na svatém obrázku. Věříš v neviditelného Ježíše a nepotřebuješ nějaké obrázky. Náš Pán je v neviditelném, sedí po pravici Boha Otce v nebesích. Nemusíš ho vidět, abys v něj věřil. Zažíváš ho, neustále se na něj obracíš. Mluvíš k němu. Modlíš se k němu. Věříš mu a jeho vlastnostem, které jsou popisovány v Bibli. Věříš v jeho zaslíbení. Ale nikdy jsi ho přece neviděl. Až ho uvidíš, tak v něj již nebudeš muset věřit. Tam končí víra. Jseš si úplně jistý, že existuje Pán Ježíš a že je tak dobrý a krásný. Může přijít dvacet d'áblů a vymlouvat ti to, ale ty víš, že víš. Ty víš, že máš. To je víra.

Každý, kdo se obrátí a přijme Pána Ježíše, dostane schopnost věřit. Pak začnou různé praktické kroky víry a v podstatě v tom žijeme celý život. My

křesťané žijeme z víry, a sice výhradně. Apoštol Pavel říká: **Spravedlivý z víry bude živ.** (Ř 1,17) **Všecko, co není z víry, je hřích.** (Ř 14,23) Jsi spravedlivý, tak budeš žít z víry. Když něco není z víry, tak je to z tebe - z té staré padlé přirozenosti, kterou jsi nějakým způsobem přivolal. Pán odpouští, můžeš to vyznat a jde se dál.

Pohybujeme se vírou v nehmotném, neviditelném a nadpřirozeném. Přirozený svět je vždy viditelný. I třeba radiové vlny patří k viditelnému, protože je to fyzikálně odůvodnitelné. Jsou za tím fyzikální, chemické a matematické zákony, s kterými mohou pracovat i nevěřící. Vše, co je hmotné, je viditelné. Neviditelné je něco jiného. Mimochodem, viditelné je pouze malou částí celkového obrazu.

Většinou máme nějaké zkušenosti s naplněnými projekty víry, které již dostaly důkaz ve viditelném. Jsme velmi povzbuzeni ve víře, když zažijeme od Pána průlomy, vyslyšení modliteb, nebo když skrze vzkládání našich rukou byl někdo uzdraven. Na příště to však jako základ víry nestačí. Základ víry musí přijít ze slova Božího. Napříště potřebuješ opět čerstvě uvěřit Božímu slovu a znovu čerstvě jít k Duchu svatému.

Prostřednictvím víry formujeme viditelné věci

Náplní našeho života je něco, co se teprve později stane hmotným. Neustále předbíháme viditelnou skutečnost. Jsme v tomto smyslu jiní, než ostatní. Jsme časově vyšinutí. Blahopřeji vám, vy vyšinutí! Proto si někteří myslí, že patříme na psychiatrii. Časově jsme na tom stále jinak, než svět kolem nás. Pracujeme na projektech víry, na věcech, které ještě tady nejsou.

Nejsme závislí na viditelných věcech, nýbrž je prostřednictvím víry formujeme a určujeme. Prostřednictvím víry formujeme a určujeme viditelné věci. Nestavíme při tom vzdušné zámky, abychom unikli nepříjemné přítomnosti. Proměňujeme realitu prostřednictvím víry v Boží jednání na základě Božího slova. V podstatě jedná Bůh, ale on vytvořil princip víry a sám vymyslel definici víry a nechal to vše napsat do Bible. Chce s námi spolupracovat. Chce, abychom uchopili ve víře Boží zaslíbení a abychom vše proměnili v nové, podle Boží vůle zjevené v Písmu.

Musíme vytrvat ve víře a nevzdat to. V tomto stavu zůstáváme tak dlouho, dokud se ta věc nestane na Boží příkaz viditelnou. Nepřijde to do viditelného silou naší vůle, ani pozitivním myšlením, ale skrze suverénního Boha. Musíme speciálně vydržet v dlouhodobých projektech, např. kde se jedná o změnu celých oblastí a regionů.

Potřebujeme strategii, sílu, povzbuzení a vedení Ducha, jinak bychom zemdleli. Duch svatý nám ukazuje své strategie, jak udělat to či ono, či to trochu změnit. Nemyslím si, že vše musíme dělat stále stejným způsobem. Duch svatý chce vše vést a je to pak velmi dynamické.

Vírou vidíme neviditelné

Jak můžeme hledět na neviditelné? Apoštol Pavel mluví o dívání se do neviditelného v 2. Korintským 4,17-18: **Naše nynější lehké soužení nám totiž působí nesmírně veliké břímě věčné slávy, když nehledíme na věci viditelné, ale na neviditelné; neboť viditelné věci jsou dočasné, neviditelné však věčné.**

Nehledíme na věci viditelné, ale na neviditelné. Mimochodem smíme ještě, chvála Pánu, používat našich pět smyslů. Prosím tě, než přejdeš ulici, dívej se do viditelného, jestli náhodou zleva nebo zprava něco nejede. Prosím, používej své smysly. I když jsme pro svět nenormální, protože věříme, v mnoha oblastech jsme docela normální a přirození. Druzí lidé, když chtějí, s námi mohou přirozeně hovořit. Není to pravda? Nejsme urputní, odtažití a zákoničtí. Pět smyslů máme pořád a naši duši také stále používáme.

Kterýma očima hledíme na viditelné a kterýma očima hledíme na neviditelné? Těma samýma? To by asi nešlo, na to nejsou přirozené oči uzpůsobené. Na neviditelné hledíme očima našeho nového srdce, které nám Bůh dal při novém narození. Pavel se v Efezským 1,18 modlí za **osvícené oči srdce**. Toto srdce tedy má oči a tyto oči musí být osvíceny skrze Ducha svatého.

Nové srdce musí být živeno Božím slovem. V srdci věříme, ale také i pochybujeme. Nevěříme v hlavě. Pochybnosti vycházejí z hlavy a chtějí proniknout do srdce. Rozhoduje to, co se v srdci ustanoví za výsledek. Musíme mít v srdci Boží zaslíbení pro to, co právě potřebujeme. Potřebujeme mít všeobecný přehled v Písmu. Potřebujeme vědět, kde co najdeme, když něco hledáme. Potřebujeme znát Boží zaslíbení. Vyhledávej si je v Písmu, používej konkordanci. Musíme mít čas hledat, nacházet a zabývat se Božím slovem pod vedením Ducha. V Bibli jsou tak krásné pasáže, kterým jsme možná ještě nevěnovali moc pozornosti. Duch svatý tě chce oslovit. Potřebuje to však čas.

Pavel říká: **Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu.** (Ef 1,3) Jsme požehnáni všemi duchovními požehnáními v nebesích. To znamená, že vše, co potřebuješ, je už pro tebe v nebi přítom-

né a připravené. To vše je ti skrze Ježíše k dispozici. To, co od Boha ve víře přijmeme, už skutečně existuje. Náš Bůh v nebi nemusí začít nervózně hledat, když ho začneme o něco prosit. „Mám to vůbec na skladě?“ Náš Bůh je suverénní a vše, co obsahuje jeho sklad, je tady v této knize. Je to kompletní Boží zásoba.

Tvoje víra musí vždy souhlasit s Biblií. Někdy víra přichází skrze prorocké slovo, které však vždy musí souhlasit s Biblií. Když tě napadne něco, co s Biblií vůbec nesouhlasí a co ti nepotvrdí tvoji sourozenci, tak to odlož, nepracuj s tím a nesnaž si z toho vytvořit víru.

Ve víře můžeme od Boha přijmout pouze to, co jsme schopni duchovně vidět. Máme vidět do neviditelného. Zaslíbení nejsou ještě viditelná. Až budou viditelná, budeme mít důkaz ve viditelném světě skrze smysly. Takové uzdravení si pak můžeš nahmatat. Do té doby je však uzdravení v neviditelném. Přijímáme ho od Boha a přivlastňujeme si ho ve víře. A přitom si to musíme už představit. Ale jak a jakýma očima? Očima svého srdce.

Ve tvém srdci vznikla víra skrze slyšení Božího slova. Jez Boží slovo dále, aby tvá víra rostla. Jestliže jsi přijal ve víře Boží zaslíbení, nacházíš se v mezifázi až do doby, než se to stane ve viditelném. Přichází nepřítel, střílí pochybnosti a směřuje tvé fyzické oči, aby se dívaly na ty fyzické problémy, jejichž řešení jsi již přijal ve víře v neviditelném. S tím počítej, to je normální. Víme však, že satan je poražený, tak mu to řekni: **Vzepřete se ďáblu a uteče od vás.** (Jk 4,7)

Můžeme tedy ve víře přijmout jen to, co jsme schopni vidět. Proto máme hledět na neviditelné. Víra nemůže zrát, nemá-li před sebou žádný obraz. K tomu potřebujeme Ducha svatého, aby nás naučil vidět a správně snít.

Víra je vítězstvím nad viditelnou oblastí

Pavel píše o Abrahamovi: **Je otcem před tím, jemuž uvěřil, před Bohem, který oživuje mrtvé a povolává to, co není, jako by bylo.** (Ř 4,17) Když Bůh něco povolal a vyslovil, stalo se to. I řekl Bůh: "Buď světlo!" A bylo světlo. (Gn 1,3) Dovedeš si představit, že by řekl jenom „staň se“ a pak by překvapeně hleděl, co z toho vzniklo? Bůh již musel mít vnitřní představu a svýma božskými očima to již musel vidět. Bylo to božsky naplánováno. Když Bůh něco povolal, oslovil to, jako by to už bylo. Musel to již svýma očima vidět.

Velice důležité je odhlédnout od viditelného. Abraham uvěřil zaslíbení, které dostal od Boha. **Nehleděl na své již umrtvené tělo** (bylo mu přibližně sto let), **ani na mrtvost Sářina lůna.** (Ř 4,19) Dří-

ve byla Sára velice krásnou. Nyní již byla stařenou, která vzhledem ke svému stáří zcela jistě nebyla ve stavu mít dítě. Abraham se nějakým způsobem díval jinam, každopádně však jednal a šel s ní do stanu ... Stal se zázrak, potomek byl zplozen.

Pozor na náš myšlenkový svět. Pozor na pochybnosti. Věříme v srdci a pochybnosti se nesmí do srdce dostat. Víra je vítězstvím nad viditelnou oblastí. Když věříš, vítězíš nad viditelnou oblastí. Jistěže ne vše, co je ve viditelné oblasti, je negativní. Třeba, když ti někdo servíruje nějaký dobrý dortík, určitě nebudeš svým zrakem uhýbat. Naše projekty víry se vztahují na něco, co ještě není a co by mělo být. Často všechno ostatní ukazuje, že to nebude a že to bude ještě horší. Když máš například nemoc, bude ti všechno říkat, že se to musí přece zhoršovat. Je to normální, co ti budou říkat tvoje myšlenky, zkušenosti, doktoři atd. Naše projekty víry však jdou proti tomu viditelnému.

Víra je vztahem důvěry k Ježíši

Je důležité, abychom neodtrhávali Boží slovo od Ježíše a nebyli v tom techničtí. Se Slovem nepracujeme osamostatně od Ježíše. Ježíš a Boží Slovo jsou jedno (J 1,1; J 1,14; Zj 19,13). Tedy pozor na technické postupy, na mechanické omílání Slova. Duch svatý ti chce Boží slovo oživit. Musí se to stát tvým vlastním slovem. V Bibli máš napsané Slovo, které si musíš přivlastnit tím, že ti ho Duch svatý učiní živým. Rozsvítí se v tobě nějaké vnitřní světélko a oči tvého srdce to uvidí.

Hledme na původce a dokonavatele víry Ježíše, který pro radost, jež ležela před ním, podstoupil kříž nedbaje na hanbu a posadil se po pravici Božího trůnu. (Žid 12,2) Při všech našich projektech víry se díváme na Ježíše. Můžeme mít radost a požitek, protože máme společenství s ním. On je to Slovo. Hledíme na kříž, kde Ježíš vše už pro nás vydobyl. Díváme se na Ježíše, který je vyvýšen a sedí po pravici Boží. Má všechnu moc a autoritu a tu nám předal. Vidíme kříž a vyvýšeného Ježíše na trůnu. Haleluja.

Uzavřeme Pavlovou modlitbou za Efezské, kterou určitě mnohokrát opakoval: **Nepřestávám za vás děkovat, když se o vás zmiňuji na svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal Ducha moudrosti a zjevení v pravém poznání jeho samého a osvícené oči srdce, abyste věděli, jaká je naděje v jeho povolání, jaké je bohatství slávy jeho dědictví ve svatých a jak nesmírná je velikost jeho moci vůči nám, kteří věříme v souladu s působením převahy jeho síly.** (Ef 1,16-19)

Hlad po Bohu

John Piper

Půst je ve své podstatě touhou člověka, kterému se stýská po Bohu. První polovina příběhu o křesťanském půstu říká, že naše tělesná chuť se vytratí, protože náš stesk po Bohu je velice silný. Ta druhá vypráví o tom, že náš stesk po Bohu je ohrožen, protože choutky našeho těla jsou velice silné.

V první polovině se chuť vytratí. V druhé polovině se chuti vzdoruje. V té první se poddáváme vyššímu hladu, který máme. V té druhé usilujeme o vyšší hlad, který nemáme. Křesťanský půst není jen přirozeným důsledkem uspokojení v Bohu, ale také zbrání proti každé síle ve světě, která by nás o toto uspokojení chtěla připravit.

Největším nepřítelem hladu po Bohu není jed, ale jablečný koláč. Naši chuť po nebi neotupuje hostina hříšníků, ale ustavičné uždibování u stolu světa. Nejsou to filmy s hvězdičkou, ale ona trocha banálnosti, kterou konzumujeme každý večer v hlavním vysílacím čase. Když Bůh popisuje, co nám brání v účasti na hostině, nehovoří o satanově zlu, ale o poli, volech a ženě (Lk 14,18-20). Největším nepřítelem lásky k Bohu nejsou jeho protivníci, ale jeho dary. A nejvíce nebezpečná není touha působit zlo, ale ona obyčejná pozemská potěšení, neboť když tato nahradí hlad po Bohu, modlářství je těžko rozpoznatelné a téměř nevyléčitelné.

Ježíš řekl, že v srdcích některých, kteří slyší Boží slovo, se probudí touha po Bohu, ale potom, „*jak jdou svou cestou, dusí je zájmy, bohatství a rozkoše života*“ (Lk 8,14). Jindy řekl: „*Časné starosti, vábivost majetku a chtivost ostatních věcí vnikají do*

srdce a dusí slovo, takže zůstane bez úrody“ (Mk 4,19). „Rozkoše života“ a „ostatní věci“ nejsou sami o sobě ničím špatným. Jsou to dary od Boha. Jsou to potraviny, káva, práce na zahrádce, četba, malování, cestování, investování, sledování televize, internet, nakupování, sport, sběratelství a konverzace. A toto všechno se může stát smrtící náhražkou Boha. Když tedy říkám, že půst touhou člověka, kterému se stýská po Bohu, myslím tím, že uděláme cokoli a vzdáme se čehokoli, jen abychom se ochránili před zhoubnými účinky nevinných potěšení a zachovali si touhu po Bohu. Problémem není jídlo jako takové. Problémem se stává vše, co je nebo může být náhražkou Boha. I dobré věci mohou napáchat velké škody.

Půst, pokud mu správně rozumíme, se nesmí omezovat jen na otázku jídla a pití. *Půst znamená, že si člověk v zájmu dosažení nějakého konkrétního duchovního cíle odpírá cokoli, co je samo o sobě dobré. Existuje mnoho tělesných potřeb, jejichž uspokojování je normální a zcela oprávněné, ale které by za jistých okolností a z určitých důvodů měly být potlačeny. Takto je třeba chápat půst.*

Voli, pole a sňatek vám mohou zabránit ve vstupu do nebeského království. Proto Ježíš říká: „Žádný z vás, kdo nedá sbohem všemu, co má, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,33). Pravému učednictví může stát v cestě nejen jídlo a pití a zlo, ale *cokoli*. Nemělo by nás proto překvapit, že největšími protivníky naší oddané lásky k Bohu by mohly být některé z jeho nejvzácnějších darů.

Náš vztah k Izraeli

Mojmír Kallus

Otázka Izraele není jenom otázkou kořenů, ale zasahuje i do současnosti a do budoucnosti. Žijeme v době, která je vážná, o tom není třeba pochybovat. Je řada takových znamení a každý, kdo má oči otevřené, vidí, že svět se stále rychleji blíží do bodu, kdy se naplní poslední věci, které Písmo předpovídá.

Ve 2. listu Tesalonickým je verš, který mě před časem hodně oslovil. Ve 2. kapitole je řeč o tom Zlém, který přijde a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali lásku k pravdě, která by je zachránila. Proto je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. Všude kolem sebe vidíme, jak tento klam působí. Co vlastně pomůže lidem, aby nepropadli odsouzení? Tady je zajímavá věta:

Nepřijali lásku k pravdě. Lásku k pravdě je postoj srdce, který člověku umožňuje, aby šel tím správným směrem. Přestože ještě nepřijal evangelium, je ve stavu, kdy k němu Bůh může mluvit. Nikdo do srdce druhého nevidíme, ale láska k pravdě je klíčovým předpokladem k tomu, aby k člověku mohl Boží hlas proniknout.

Jsem přesvědčen, že to, co se děje kolem Izraele, vyžaduje lásku k pravdě. Pokud člověk chce porozumět tomu, co se tam děje, musí mít lásku k pravdě. Existuje málo věcí ve světě, které by byly tak omotány klamem, jako je dění v Izraeli. Myslím, že jediným druhým subjektem, který je tak vystaven lžím, je církev. Není to náhodné. U těchto dvou věcí nepříteli výjimečně záleží na tom, aby pravda zůstala skrytá. Ale ten, kdo má lásku k pravdě, je schopen to prohlédnout a tím, že uzná pravdu,

dělá ve svém srdci prostor, aby mu mohlo zasvítit světlo. Proto zájem o Izrael není pouze akademická záležitost, ale jde o součást boje o duše.

Hlavní důvod, proč se my, křesťané, zajímáme o Izrael, je napsán v Bibli. V listu Římanům jsou základní teze křesťanské věrouky: spasení z milosti, záchrana člověka, důležitost společenství. Jsou to biblická místa, která se aplikují ve sborech, kde chceme vidět zdravý růst. Mezi těmito texty jsou kapitoly 9 - 11, které se výlučně týkají našeho vztahu k Izraeli. Proč je tomu tak? Je to nějaká náhodná vsuvka? Je to Pavlova libůstka, že si jako Žid prostě nemůže pomoci? Jsem přesvědčen, že list Římanům má velice vyváženou kompozici a že náš vztah k Izraeli patří mezi základy naší teologie právě tak, jako spasení z milosti.

Proč je to tak důležité? V Římanům v 9.-11. kapitole nás Pavel seznamuje s tím, kde jsou naše kořeny. Používá obrazu olivy a říká, že jsme naroubováni na kmen ušlechtilé olivy. Ten kmen představuje všechno, co Bůh dělal v dějinách od Abrahama. Povolání národa, který má mít zvláštní účel. Narození zaslíbeného syna Izáka, Jákob a jeho proměna, vznik národa, jeho vysvobození z otroctví, zázraky a znamení, uvedení do zaslíbené země, království, doba slávy i úpadku, proroci, to vše je v tomto kmeni. Mojžíš, David, Šalomoun, Ezdráš, Nehemjáš, Ježíš.

Téměř všichni autoři NZ byli Židé. Židovský Zákon byl živnou půdou, ze které vycházeli. Bez znalosti tohoto prostředí neznáme dost dobře ani sami sebe, ani svou víru. To se také projevilo v dějinách, kdy církve z různých důvodů zcela zavrhla židovství a odřízla se od svých kořenů, úplně ztratila povědomí o minulosti. Starý zákon zredukovala na pouhou alegorii, a tím pádem se připravila o řadu věcí, o kterých apoštol Pavel píše, že jsou svěřeny Židům. Církev ztratila spoustu informací o tom, jak vykládat Boží slovo. Tím, že se oddělila od židovství, zasela do sebe semínko rozdělení, které se dále znovu rozmnožovalo. Vzorec, podle kterého se církve dělila a dělí leckde dodnes, je poprvé vidět tehdy, když církve odmítla Izrael.

Do církve se dostaly takové věci jako protižidovské předsudky. To všechno jsou důsledky toho, že církve se od svých kořenů odřízla, a proto je důležité, abychom tyto kapitoly četli zvlášť pozorně.

V listu Efezským stojí: *Pamatujte vy, kteří jste svým původem pohané a kterým ti, kdo jsou obřezaní na těle a lidskou rukou, říkají neobřezanci, že jste ... opravdu byli bez Krista, odloučení od společenství Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě. Ale v*

Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev (Ef 2,11-13).

Zajímavé je, že Pavel píše, abychom na to pamatovali. Židé, když čtou hebrejskou Bibli, vědí, že když je někde napsáno pamatuj, je to takový vykřičník, který upozorňuje na to, že přichází nějaká zásadní informace, podstatná pro život. Ve SZ je slovo pamatuj např. v Ex 13,3: *Pamatujte na ten den, kdy jste vyšli z Egypta.* To je základ, který definuje existenci židovského národa: odchod z Egypta, vysvobození z otroctví skrze krev Beránka. To se každý rok slaví o Velikonocích. A jestliže na to mají pamatovat, mají se k tomu stále vracet. Žid má stále znovu sám sebe považovat za toho, který vyšel z Egypta, který byl vysvobozen mocným Božím zázrakem. I my si to můžeme vztáhnout na sebe, protože čím je pro Izrael vysvobození z Egypta, tím je pro nás záchrana skrze Beránka Božího, Pána Ježíše Krista, který nás vysvobodil z moci hříchu a přenesl do svého království.

Dále je slovo „pamatuj“ třeba v Desateru: *Pamatuj na den sobotní, abys ho světil.* Šabat je pro Židy jedním z úhelných ustanovení, které pomohlo po staletí udržet židovství tak, aby se nerozplynulo mezi národy. Někdy se říká, že ani nejde o to, že Židé drží šabat, jako že ten šabat udržel je.

V NZ je kromě místa, o kterém mluvím, v 2Tm 2,8 rada Pavla Timoteovi: *Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých.* To je evangelium ve své podstatě. Jestliže máme pamatovat na to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých a že jsme kdysi byli odloučeni od společenství Izraele bez účasti na smlouvách, bez naděje a bez Boha na světě, avšak nyní jsme připojeni a naroubováni na tento kmen, je to další důkaz, že to patří mezi základní pravdy, které by měly být v křesťanském světě a v našem životě známé a praktikované.

Teď to musím trochu zkomplikovat, není všechno tak jednoduché. V Římanům 11 Pavel doprovází výrok o olivě informací, že ty přirozené větve byly vylomeny. My jsme teď ve zvláštní situaci. Jsme naroubováni do kmene, kam vlastně nepatříme, kam jsme byli z milosti a proti přírodě zasazeni. Byli jsme přesazeni z našeho vlastního čes-

Nynější konflikt mezi Izraelem a hnutím Hizballah na jihu Libanonu poutá pozornost světa. Jsme přesvědčeni, že konflikt na Blízkém východě je duchovní povahy a jeho podstatou je snaha sil zlikvidovat Boží plán spásy určený celému světu, v němž židovský národ nikdy nepřestal hrát důležitou roli. Přinášíme proto zkrácený text z listopadu 2005, který uvádí křesťanský vztahu k Izraeli do biblického kontextu.

kého, polského, amerického prostředí a byli jsme naroubováni na hebrejský strom a jeho původní vlastní větve byly ve své velké většině vylomeny, takže s nimi nemáme obecenství v Kristu. Přestože, jak čteme, ještě přijde čas, kdy budou znovu naroubovány.

To je velmi těžké pochopit, protože jak se máme dnes dívat na Židy? Jako na ty, kteří jsou vylomeni? Apoštol Pavel o nich píše docela jasně, a v NZ jsou ještě daleko ostřejší výroky, např. v 1Te 2,15-16 píše o Židech: *Zabili Pána Ježíše a proroky a také nás pronásledovali; nelíbí se Bohu a jsou v nepřátelství se všemi lidmi, když nám brání kázat pohanům cestu spásy.* To souvisí s potížemi, které apoštol Pavel a církev měla s Židy, kteří nepřijali Ježíše. Tento výrok a jemu podobné, když se vytrhly z kontextu, byly základem pro tvrzení, že Židé jsou Bohu odporní, Bůh je nenávidí a i my je máme nenávidět. Ten poslední výrok nikde v Písmu není, to si lidé, kteří ztratili své vlastní kořeny, začali myslet.

Z toho je vidět, že náš vztah k Židům není tak růžový, jak by se zdálo. Jsou to naši blízcí, my jsme byli naroubováni do jejich prostředí. Ale s nimi samotnými si v něčem zásadním nerozumíme.

Jak to s Židy bude, kdo je vlastně dnes Božím lidem? To je otázka, kterou církev kdysi vyřešila tzv. teologií náhrady, když řekla: *My jsme byli vyvoleni místo nich.* To je ovšem v rozporu s jinými místy v Písmu, protože apoštol Pavel říká, že Boží dary jsou neodvolatelné a že oni zůstávají vyvolení kvůli svým otcům, že jsou vyvolení a zároveň jsou odsunutí na vedlejší kolej, mají srdce uzavřené pro evangelium. Není to snadné pochopit, ani já vám neřeknu nějaký jednoduchý recept, jak na to. Mohu vás pouze odkázat na to, že Pavel konstatuje, že to je tajemství: *Abyste nespolehali na svou vlastní moudrost, chtěl bych, bratří, abyste věděli o tomto tajemství: Část Izraele propadla zatvrzení, avšak jen do té doby, pokud nevejde plný počet pohanů. Pak bude spasen všechen Izrael...(Ř 11,25).*

Máme jasné zaslíbení, že současný stav Izraele není ještě konečný. Víme, že to dobře dopadne, ale nevíme přesně, jak to bude probíhat. Máme tuto informaci proto, abychom si o sobě moc nemysleli, abychom nespolehali na vlastní moudrost a abychom o tomto tajemství věděli. Nezbyvá nám, než to vzít vážně a sklonit se v pokorě před tímto faktem. K pokornému Bůh mluví, jak známo, takže

to je nejlepší cesta, jak být připraven na to, aby nám Bůh své tajemství mohl odhalovat.

V církvi existují různé skupinky, které si vzaly Izrael za hlavní téma, a někdy působí v určitém odbojném vztahu vůči vedení sboru, považují se za chytřejší a myslí si, že není na světě nic důležitějšího, než Izrael. Někdy mají sklon k romantizaci. Všechno, co je židovské, je náhle atraktivní a všechny ostatní věci se zdají méně podstatné. To je určitá choroba, která se občas vyskytuje, a jedním z úkolů ICEJ je říct naprosto jasně, že Izrael není nejdůležitější věcí. Izrael je jedna z důležitých věcí. Když si vezmete list Římanům, tam máte zásadní kameny, na kterých máme stát, a naším poselstvím je, že tento kámen by tam neměl chybět. Ale vůbec se tím nepopírá, že je důležité evangelizovat, že je důležité budovat sbor, jak je důležitý osobní růst každého jednotlivce. To všechno jsou základní věci, které potřebujeme, abychom vstoupili do plné rady Boží, abychom četli celý Nový zákon, celý Starý zákon, celé Boží slovo a nevybírali si jenom verše, které se nám hodí. My víme, že je to tajemství, před kterým musíme jenom pokorně stát. V každém případě je pravda, že není jiného jména pod nebem, ve kterém by kdokoli byl spasen, předně Žid a potom Řek, než jméno Pána Ježíše Krista.

Jiná věc je, jakým způsobem můžeme zvěstovat Židům evangelium. Židé jsou jediný národ na světě, který při zvěstování evangelia nepotřebuje slyšet: *„Odvraťte se od svých národních model a opustte své bohy a obraťte se k tomuto Bohu“*, protože ten Bůh, ke kterému se musí obrátit, je jejich vlastní. Ale jak uvěří bez kazatele? *Jak jsou krásné nohy těch, kteří zvěstují pokoj, těch, kteří zvěstují dobré věci (Ř 10,15).* To je citát z Izajáše. Když se tam podíváte, zjistíte, že ten, který zvěstuje, říká Sijónu: *Tvůj Bůh kraluje (Iz 52,7).* Ve vztahu k Židům je součástí evangelia informace: *„Tvůj Bůh kraluje.“* Je to velká sláva a je to něco, co začíná být vidět, když křesťané Židům říkají: *„Váš Bůh kraluje.“* Nebojte se, On se o vás postará, neděste se, On je ten, který vás slyšel vždycky v dějinách a uslyší vás i dnes.

V současné době je Izrael ve stavu, kdy je téměř neustále předmětem kritiky celého světa. OSN každou chvíli schvaluje nějakou rezoluci, neustále je někdo kritizuje, ať dělají co dělají, vždycky je vinen Izrael. Zvykli si na to, že jsou ve světě sami.

Velká část z nich by ráda byla jako ostatní národy, ale stále se jim to nějak nedaří a ani se jim to nepodaří, protože Bůh má jiný plán. To je velký zápas a velká úzkost. Velká beznaděj dopadá na většinu Izraelců z toho, že jim nikdo nerozumí a že se nezavděčí, ať dělají cokoli. Mysleli si, že když už nebudou rozptýleni mezi národy a nebudou pogromy, které trpěli tak dlouho, že konečně jim dají pokoj. Stát, kam se přestěhovali a který obnovili, se stává ohniskem konfliktů na celém světě. Stále více se stává tím těžkým balvanem a kamenem úrazu.

Stát Izrael je teologicky nový fenomén. Církev jako taková dodnes ještě tuto okolnost nevstřebala. Vatikán vydal před 30 lety prohlášení, kterým se zřekl své protizidovské teologie a v tomto smyslu provedl velký obrat. V evangelikálních církvích to nebylo nikdy tak vážné a byly mnohé, které vlastně nikdy této teologii nepropadly. Zejména v kruzích letničních a evangelikálních existuje už velmi dlouhá tradice křesťanského sionismu, pozitivního vztahu k židovskému národu. Ale není tomu tak všude. Jinak je tomu vůči státu Izrael. Mnohé církve z různých církevněpolitických důvodů mají problém uznat stát Izrael jako něco, co souvisí s Božím dílem.

Dnes si už nikdo netroufne říct: „*Židé jednou provždy skončili a už s nimi Bůh nebude jednat. Zavrhl je, teď jsme tady my*“. Ale připustit jaksi na plná ústa, že stát Izrael je moderním politickým vyjádřením téhož národa, o kterém čteme tady, národa, který vzešel z Abrahama, který obsadil zaslíbenou zemi, který měl své království, Davida a Šalomouna, který byl v exilu v Babylonu, vrátil se za Ezdráše a Nehemjáše, který žil v té zemi až do vyhnání roku 132, který 2000 let strávil rozptýlen po celém světě, který se tam dnes znovu vrací, toto teologické uznání není zdaleka tak jisté.

Jestliže říkáme, že Izrael neztratil své místo jako vyvolený národ v Božím plánu, jestliže se nám otevírají oči, abychom viděli, že Starý zákon má pro rocké texty, které ještě nebyly naplněny, které se naplňují před našima očima, pak nezbyvá než dodat, že to, co se děje před našima očima, je součástí Božího plánu.

Židé se dva tisíce let modlili za to, aby se jednou vrátili. Dnes se děje to, co píše např. prorok Izajáš: *Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu. Severu poručím: „Vydej!“ a jihu: „Nezadržuj!“ Přived’ mé syny zdaleka a mé dcery od končin země (Iz 43,5-6)*. Jeremjáš mluví o tom,

že přijde den, kdy už se nebude mluvit o Hospodinu, který vyvedl Izrael z Egypta, ale bude se mluvit o Hospodinu, který přivedl syny Izraele ze země severní. Dnes v Izraeli existuje asi milion lidí, kteří v průběhu posledních 15 let přišli ze zemí bývalého Sovětského svazu, tedy ze země severní. Zcela změnili strukturu izraelské společnosti, založili politické strany, mají ministry ve vládě, jsou významnou silou. Dnes se v Izraeli víc mluví o tom, že tito lidé přišli domů ze země severní, než o tom, že Hospodin vyvedl Izrael ze země egyptské. Tato událost není jenom nějaká politická náhoda, ale Bůh to předzvěděl ve svém Slovu.

Abrahám byl povolán, aby skrze něj byly požehnány všechny národy země. V Pánu Ježíši Kristu se to stalo. On je ten, který byl povolán jako světlo národům. Ale to ještě neznamená, že izraelský národ jako takový je vymazán z dějin. Je potřeba zdůraznit, že jestliže hovoříme o tom, že podporujeme Izrael, tak to neděláme z romantických důvodů. To jsou lidé jako všude jinde, kteří mají své problémy, své hříchy, své nedostatky, ale rozeznáváme to, co dělá Bůh.

To, co se děje s Izraelem, je především znamením Boží věrnosti. On dal své zaslíbení a On ho plní. A jestliže Bůh je věrný Izraeli, pak je věrný také nám. Jestliže vidíme, že je věrný vůči svému lidu, kterému dal smlouvu, kterému dal zaslíbení, pak si můžeme být jisti, že bude věrný také nám.

Toto praví Panovník Hospodin: Nečiním to kvůli vám, izraelský dome, nýbrž kvůli svému svatému jménu, které jste znesvěcovali mezi pronárody, kamkoli jste přišli. Opět posvětim své veliké jméno, znesvěcené mezi pronárody, jméno, které jste vy uprostřed nich znesvětili. I poznají národy, že já jsem Hospodin, je výrok Panovníka Hospodina, až na vás ukáží před jejich očima svou svatost. Vezmu vás z pronárodů, shromáždím vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší země. Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni; očištím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model. A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, budete mým lidem a já vám budu Bohem (Ez 36,22-28).

Bůh rozhodl, že přijde den, kdy znovu obrátí

Ke světovému Dni modliteb za Jeruzalém se letos připojíme nedělní sborovou bohoslužbou 1. října, kdy budeme mít i příležitost dobrovolnou finanční sbírkou podpořit činnost Mezinárodního křesťanského velvyslanectví ICEJ v Jeruzalémě.

svou tvář k Izraeli, aby jim dal nové srdce a nového ducha. Shromáždění Izraele do jeho země není konečný cíl, je to jeden z kroků, které vedou k tomu konečnému cíli: spasení Izraele. Jak píše i apoštol Pavel a jak o tom mluví Ezechiel ve vidění suchých kostí, nejprve přichází to fyzické, potom duchovní. A také je důležité, že to dělá Bůh před očima všech národů, aby ukázal, že On je Bůh.

Izrael je dnes v politické rovině kamenem úrazu, protože mnohé národy, které zuří proti Izraeli, se ve skutečnosti stavějí proti Bohu. Izrael je opět Slovo učiněné tělem, je to Boží plán zhmotněný na konkrétním území v konkrétním národu a lidech. To je podle mého i důvod, proč různí diktátoři včetně Hitlera se snažili Židy vyhubit. Existence Židů je trnem v oku každému, kdo se vzpírá Bohu. A diktátoři jako Haman, Stalin nebo Hitler jsou velice výrazným příkladem vzpoury proti Bohu. Dokud Žid bude Židem, dokud se Mordechaj nepokloní před vládcem, tak ho bude tak provokovat, že se ho bude snažit vyhladit. A to že národy dnes soptí proti Izraeli, že se objevuje takové množství nespravedlivých obvinění, falešných informací a pomluv v médiích a v náladách lidí, to všechno svědčí o tom, že Bůh tady cosi dělá. Bůh tady nechává kámen úrazu, protože chce celému světu ukázat, že On je Bůh. A každý, kdo se v srdci pozvedá proti Bohu, nakonec se o tento kámen úrazu zraní.

To je zároveň to místo, o kterém jsem mluvil na začátku. Setkal jsem se s mnoha lidmi, kteří právě na otázce Izraele našli vstupní bod, ve kterém bylo možné s nimi začít mluvit o evangeliu. Protože uznali, že tady něco není v pořádku, odmítli přitakat lži. Byl v nich dostatek lásky k pravdě, k tomu, aby se vzepřeli lži. Tito lidé jsou potom otevření mluvit o dalších Božích věcech.

Arabský svět, svět islámu, je kapitola sama pro sebe. Jistě vám neunikl výrok íránského prezidenta, že Izrael musí být vymazán z mapy, což je nutno číst v souvislosti s tím, že Írán se ze všech sil snaží vyrobit atomovou bombu.

V arabském světě běží pořady, které inscenují staré pověry jako je rituální vražda. Lidé, kteří nikdy Židy neviděli, vědí, že je mají nenávidět. Ale nejde jen o arabský svět. Státem, který podle obyvatel většiny zemí EU nejvíc ohrožuje světový mír, je Izrael. Židé se už i v Západní Evropě bojí chodit po ulici s jarmulkou na hlavě. To je také jedno ze znamení této doby a věřím tomu, že nás to má vyburcovat.

Existence mesiánských Židů je také první vlastovkou oznamující, že Bůh má v úmyslu dát Izraeli obnovu. Po 2 tisících letech, kdy v církvi, pokud vůbec nějakí Židé byli, pak byli součástí církvi s

pohanskou většinou. Za posledních třicet let vznikly sbory, kde jsou Židé, kteří mají svoje hebrejské bohoslužby. V Izraeli je několik tisíc věřících, desítky sborů, a to je jen předvoj toho, co přijde.

Nesmíme zapomínat na Araby. Jsou součástí Božího plánu, Bůh je také miluje. Nepochybně nepřijde konec, dokud nenastane velké probuzení mezi Araby. Každý, kdo v islámských zemích pracuje, vám řekne, že islám je koncentrovaná temnota, intenzivně démonická mocnost, která působí vražedně proti Židům a křesťanům. Málo se ví, že na místech, která Izrael předal Palestincům do správy, zavládl teroristický režim a ubývá tam křesťanů, kteří jsou vydáni na milost a nemilost islámským vládcům. Když se palestinský muslim stal křesťanem, tak mu hrozilo nebezpečí od okolních rodin, protože tam platí krevní msta na očistění pověsti. Ale tam, kde vládne Izrael, je určitý řád, a izraelské orgány těmto lidem poskytují základní ochranu. Je to strašlivá situace a hanbou světa je, že se nikdo za ty křesťany nepostaví. Jedině Izrael je ochoten je chránit, což je jeden z paradoxů, o kterých se málo ví. Říkám to proto, že pro arabské obyvatelstvo je v Písmu veliká naděje. Situace je tam strašlivá, ale současně se Pán Ježíš dává poznat ve snech a viděních. Je spousta Arabů, kteří uvěřili nadpřirozeným způsobem, kdy k nim evangelium nemohlo dojít, ale oni sami se setkali s Ježíšem, který je totálně proměnil. Jsou skutečně ochotni dát všechno, vědí, že uvěřit znamená pro ně akutní nebezpečí života. Ale oni skutečně Pána Ježíše považují za daleko cennější než vlastní život. Tam je situace, kdy život a smrt jsou velmi blízko sebe, ale současně Bůh jedná.

Všechno, co se děje, je potřeba vidět v souvislosti s Božím konečným plánem. Můžeme si být jisti, že Božím cílem je, aby celý Izrael byl spasen. Víme, že to souvisí s poslední fází dějin.

Milí čtenáři, jarní oslava Pesachu vzbudila vlnu zájmu o židovskou kuchyni. Manželé Kratochvílovi proto nabízejí osvědčený recept na tradiční židovské jídlo:

Kugl

Oškrábeme 1,5 kg brambor, které nadrobno nastroháme. Přidáme 3 žlutky, nastrohanou cibuli (asi 150 g), osolíme a opeříme podle chuti, přisypane 50 g rozdrčených macesů, ze 3 bílků ušleháme tuhý sníh, smícháme s brambory a dobře vymícháme. Tukem vymažeme pekáč a vložíme do něj připravené těsto. V troubě pečeme tak dlouho, až vznikne křupavá kůrčička. Podáváme samostatně nebo jako přílohu k drůbeži.

Pětinásobný Boží záměr pro můj život aneb proč jsme vůbec tady?

„*Bůh stvořil církev*“, píše pastor Rick Warren ve svém knize Proč jsme vůbec tady?, „*aby naplnila tvých pět nejhlubších potřeb: abys měl pro co žít; abys měl lidi, s nimiž budeš žít; abys měl zásady, podle kterých máš žít; abys měl povolání, které máš v životě naplnit a abys měl k životu sílu. Na žádném jiném místě na zemi nenajdeš těchto pět potřebných věcí pohromadě.*“

Záměry, které má Bůh s církví, jsou totožné s Božími záměry pro tebe: **Uctívání** pomáhá soustředit se na Boha, **obecenství** pomáhá vyrovnávat se s potížemi, které život přináší, **učednictví** pomáhá upevnit tvou víru, **služba** pomáhá objevit tvá obdarování, **evangelizace** pomáhá naplnit tvé povolání.

Pětinásobný Boží záměr pro církev:	Bůh má pro každého člověka pětici cílů, které se mají naplnit v mém životě:	Naplňování těchto cílů současně naplňuje mé vlastní potřeby:	Jinými slovy:
uctívání	být člověkem, který vyvyšuje Jeho jméno (Ž 34,3)	... abych měl pro co žít	uctívání pomáhá soustředit se na Boha
obecenství	být členem Jeho rodiny (Ef 2,19)	... abych měl lidi, s nimiž budu žít	pomáhá vyrovnávat se s potížemi života
učednictví	být proměňován do Jeho charakteru (1Tim 4,12)	... abych měl zásady, podle kterých mám žít	pomáhá upevnit mou víru
služba	být služebníkem Jeho milosti (1Pt 4,10)	... abych měl k životu sílu	pomáhá objevit má obdarování
evangelizace	být poslem Jeho lásky (2Kor 5,19-20)	... abych měl povolání, které mám v životě naplnit	pomáhá naplnit mé povolání

Studujme životy křesťanů minulosti

John Piper

Jedenáctá kapitola epistolý Židům nám poskytuje biblický mandát ke studiu církevní historie a životopisů bratří a sester, kteří šli před námi. Jeden z výkladů těch veršů totiž praví, že právě tehdy, když slyšíme o víře našich otců a matek, můžeme snadněji *odložit „každou přítěž a hřích“* a „*vytrvat v běhu, který nám je uložen*“ (Žid 12,1). Kdybychom se zeptali autora epistolý „*Jak se máme povzbuzovat k lásce a dobrým skutkům?*“ (10,24), možná by nám odpověděl: „*Povzbuzujte se vzájemně, a to jak vy žíví mezi sebou (10,25), tak i životem těch, kteří již zesnuli (těm je věnována celá 11. kapitola)*“. Studium křesťanské historie je tím nástrojem, který nám umožní sdílet život napříč generacemi.

Toto společenství žijících a již zesnulých je zvláště klíčové pro vedoucí. Právě od nich se očekává vize pro budoucnost. Ne že by Bůh nebyl schopen tuto vizi dát – jistě to učiní. Ale často si k tomu použije právě lidské nástroje. Otázka pro nás tedy zní: *Prostřednictvím kterých lidí – jakých lidských nástrojů – Bůh dal svou vizi tobě?* Skrze koho s tebou sdílel směr, vedení a inspiraci?

Pro mne osobně nejdůležitější odpovědí na tuto otázku byli velcí mužové a ženy, jejichž životy – ačkoliv jsou již dávno mrtví – stále promlouvají.

Křesťanské životopisy, vybíráme-li dobře, nám mohou poskytnout dostatek všeho, co potřebujeme a na co přitom máme tak málo času. Dobrý životopis je *historií* a chrání nás před pocitem, že jsme výjimeční a žijeme ve výjimečné době. Je také *teologií* – a to tou nejmocnější – neboť hoří v životech lidí jako jsme my sami. A je také *dobrodružstvím a příběhem*, po nichž přirozeně toužíme. Nabízí pohled do duše a *osobní zkušenosti*, které prohlubují naše porozumění lidské povaze a přirozenosti. Dobrá biografie velkých křesťanů minulosti je tedy nad pomyslení užitečným čtením!

Dovolte mi říci něco osobního. Životopisy křesťanů mi pomohly překonat „křizi středního věku“ a vypořádat se s pocitem marnosti, které ji provázely. Bez této četby bych měl sklon neustále propadat malomyslnosti. Věnoval jsem v té době hodně času životu kazatele Jonathana Edwardse, studoval jsem jej více, než kteroukoliv jinou mimobiblickou postavu. Ještě než mu bylo dvacet, sestavil si Ed-

wards soupis 70 závazků, které už po léta dodávají inspiraci i mně samému. Jen uvažte: Například „*Žít ze všech svých sil, pokud budu na živu*“. „*Studovat Písmo tak usilovně, stále a pravidelně, jak jen budu moci*“, a také „*Předsevzal jsem si usilovat s nasazením všech sil jednat v životě tak, jak bych jednal, kdybych na vlastní oči viděl blaženost nebes a útrapy pekla*“.

Když jsem se pak sám stal pastorem sboru, začal jsem hladovět po životních příbězích, které by mi pomohly dobít mé pastorské baterie a dodaly mi povzbuzení a odvalu. A protože věřím v úlohu pastora jako teologa, sáhl jsem opět nejen po Jonathanu Edwardsovi, ale také – jak jinak – po životopise reformátora Jana Kalvína.

Jak Kalvín dokázal pracovat! Od roku 1549 patřilo k jeho úkolům kázat v neděli dvakrát a jedenkrát pak každý den v sudých týdnech. V neděli 25. srpna 1549 začal kázat na text Skutků apoštolských a pokračoval s touto knihou týden co týden do března 1554. Během všedních dnů kázal na texty malých proroků a knih jako Daniel, Pláč a Ezechiel. Ale co mne opravdu dorazilo, bylo to, že během let 1550 až 1559 oddal 270 svatebních párů. To znamená každý týden jedna svatba! Samosebou také křtil (zhruba jednou za měsíc), navštěvoval nemocné, vyřizoval hromady korespondence a věnoval se náročné organizační práci.

Při pohledu na životy Kalvína a Edwardse a jejich službu jsem náhle ztrácel pocity sebelitování nad těmi několika mými vlastními povinnostmi. Právě tyto dva mi pomohli prolomit mé bezcílné plahočení a jasně svůj život namířit.

Ještě když jsem byl v kazatelském semináři, četl jsem útlou brožuru o Karlu Barthovi, velkém německém evangelickém teologovi. Ohromily mne tenkrát dvě věty. Jedna z nich zněla: „*Toho večera začal psát a práci dokončil druhého dne, v neděli*“ – a to ten spisek, o němž byla řeč, měl 13 000 slov a byl napsán za jediný den!

Druhá z oněch vět zněla: „*Barth odešel do důchodu z Basilejské university v březnu 1962 a tím ztratil motivaci, plynoucí z povinnosti vést přednášky*“. Zapsal jsem si tehdy: „*Cožpak se velikost člověka nemůže projevit jinak než pod tlakem?*“

Jedním z hlavních poznatků, které jsem si odnesl z četby mnoha životních příběhů, je neuvěřitelná rozmanitost pastoračních stylů, jež se Bůh rozhodl použít a žehnat jim. Osobnosti těch Božích lidí, jejich zvyky, styl, jímž kázali, způsob, jak hovořili s lidmi, jak se věnovali duchovní péči o duše, to vše bylo tak rozmanité a přesto plodné, že každý z nás může z toho načerpat odvahu i pro svůj vlastní život. Považte sami: známe příběh Jona-

thana Edwardse, který přísně odměřoval jídlo, které jedl, aby tak maximalizoval svou schopnost studovat a číst. A na druhé straně je zde třeba Charles Spurgeon, který vážil více než metrák a kouřil. Každý z těchto dvou mužů přivedl ke Kristu více lidí, než kterýchkoliv deset z nás ostatních.

George Muller (který proslul budováním sirotčinců mocí víry a modlitby) byl po léta mým vzorem v modlitbě. Jeho *Autobiografie* je skutečným sadem, přetékajícím ovocem, budujícím víru. Napsal, poté co prožil 40 let ve zkouškách, zápasech a chudobě: „*Vidím jasněji než kdykoliv předtím, že tím největším a nejpřednějším úkolem, jemuž bych se měl věnovat den co den, je dohlédnout, aby má duše byla šťastná v Pánu a radovala se v Něm*“. Po deset let, psal Muller, jsem každé ráno dělal toto: „*Když jsem se probudil, začal jsem se co nejdříve modlit a vytrval jsem až do snídaně*.“ A výsledek? „*Často bylo velmi těžké udržet myšlenky a mnohdy trvalo deset minut či čtvrt hodiny, než jsem se začal opravdu soustředěně modlit*.“ Proto Muller změnil způsob svých modliteb a našel cestu, která jej pak provázela dalších 40 let života. „*Začal jsem meditovat nad Novým zákonem, vždy brzo ráno ... hledal jsem v každém verši pokrm pro svou vlastní duši. A ke svému překvapení jsem zjistil, že čtení a meditace mne vedou zpět k modlitbě ... během několika minut má duše přetékala vyznáváním, děkováním, přímlyvnými prosbami. Nemel jsem to ani v úmyslu, chtěl jsem, aby mluvil Pán, ale Slovo Boží mne dříve či později samo vedlo k modlitbě a k rozhovoru s Ním*“. Mullerův objev se posléze stal jedním z nejcennějších zvyků v mém vlastním životě: být s Pánem dříve, než jsem s kýmkoliv jiným a dovolit, aby On mohl každého dně ke mně hovořit jako první.

Ještě jedna věc z Mullerova života mne hluboce zasáhla: Modlíval se vždy s ohromující důvěrou za zabezpečení pro své sirotčince. Když však onemocněla jeho manželka, Muller se modlil takto: „*Ano, Otče, čas života mé drahé ženy je ve Tvých rukou. Ty jistě uděláš to nejlepší pro ni i pro mne, ať už skrze život nebo smrt. Je-li to možné, pozvedni ji prosím ještě jednou – Ty jsi mocen to udělat, i když je tak těžce nemocná. Ale ať se stane cokoliv, dej mi milost a pomoz mi, abych byl vždy plně spokojen s Tvou svatou vůlí*.“ Jeho žena zemřela a Muller na jejím pohřbu kázal na text z Žalmu 119:68: „*Ty jsi dobrý a prokazuješ dobro*.“

Ó, jaké svědectví o Boží milosti. Žijící teologie. Příběhy milosti. Hluboká inspirace. Strhující zážitky. Bratři a sestry, stojí za to se tím prokousat. Pamatujte na Židům 11. A čtěte a studujte životy těch, kteří bojovali svůj boj před námi!

Podzim 2006

sobota 2. září	ROZLOUČENÍ S PRÁZDNINAMI <i>Sborová zahradní slavnost od 16 hodin na zahradě v Ostravě - Muglinově</i>
neděle 3. září	Slavnostní bohoslužba u příležitosti zahájení školního roku <i>aneb „Co je tvým největším potěšením?“</i>
pátek– sobota 8.- 9.září	Víkend pro chlapy <i>Víkendový pobyt na chatě v Mostech u Jablunkova, info u Štefana</i>
sobota 16. září	Podzimní pout' Poodřím po stopách Moravských bratří <i>pořádá Konzervativní klub v Ostravě, www.konzervativniklub.cz</i>
neděle 17. září	Při nedělní bohoslužbě káže Pavel Neústupný
pondělí 18. září	Biblická hodina (Den modliteb a půstu v rámci řetězu KMS) <i>O modlitbě a duchovním boji vyučuje Pavel Neústupný</i>
neděle 1. října	„Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdeme do Hospodinova domu“ Den modliteb za pokoj Jeruzaléma se sbírkou na podporu ICEJ
neděle 8. října	Při nedělní bohoslužbě káže Pete Game
pondělí 9. října	Porada sborových služebníků Setkání s Petem Gamem
neděle 15. října	Neděle díkuvzdání aneb „Rozpomeň se, co dobrého ti učinil Hospodin“
středa 18. října	Den modliteb a půstu v rámci řetězu KMS
neděle 29. října	Nedělní bohoslužba pro rodiny s dětmi
sobota 18. října	Den modliteb a půstu v rámci řetězu KMS
úterý 31. října	Manželský seminář I.
úterý 14. listopadu	Manželský seminář II.

Je to tady! Exit 316 je nový televizní pořad právě pro TEBE! Jeho 17 dílů uvidíš na obrazovce od září do prosince 2006, vždy ve středu v 18.05 večer na programu ČT 2. Takže si naladte své televizní bedýnky a sdělte vysílací čas všem zvědavcům, přátelům, známým, sousedům.

Přátelství, láska, víra, odpuštění...? Taky je znáš? A taky se ti občas zdá, že se v nich nevyznáš? Tak jestli ano, vydej se s námi na cestu dvou andělů, co křižují Zemi na vytuněné káře a snaží se vyznat v lidech a podat zprávu do nebes o tom, proč jsou lidé jací jsou. Spolu s nimi na této cestě potkáš hromadu vynikajících lidí, co už něco v životě zažili, V.I.P. osobnosti, názory tvých kámošů, ty nejlepší klipy, které mají právě dnes co říct, a hlavně pár lidí, kteří sice o sobě netvrdí, že snědli moudrost světa, ale mají zaručeně dobré řešení, jak se problémy a životem protlouct.

O životě a jeho úskalích je třeba mluvit, na tom se asi všichni shodneme. A je třeba ho ukazovat z různých stran, prezentovat pestrost světa, aby měl každý člověk možnost svou osobní situaci promýšlet a porovnávat, aby měl možnost svobodné volby.

díl	téma	datum
1	Jiná dimenze	6.9.
2	Láska	13.9.
3	Přátelství	20.9.
4	Konflikt	27.9.
5	Odpuštění	4.10.

6	Image	11.10.
7	Zklamání	18.10.
8	Strach	25.10.
9	Odvaha	1.11.
10	Závislost	8.11.
11	Sex	15.11.

12	Pravda a lež	22.11.
13	Hněv	29.11.
14	Víra	6.12.
15	Dark side	13.12.
16	Úspěch	20.12.
17	Smysl života	27.12.